

Excursió per la muntanya de Montserrat amb Ramon Ribera-Mariné

Aquest article fa referència a una excursió pel massís de Montserrat que vàrem fer el passat 1 de juny de 1996 un grup d'amics de l'AEG i en la qual vam tenir el privilegi de gaudir del guiatge i les explicacions del P. Ramon Ribera i Mariné, un dels millors coneixedors del massís montserratí. Autor de la Guia d'itineraris "Camins i canals de Montserrat" (1975), que recentment, i a causa dels canvis ocasionats pel creixement de la vegetació i sobretot per les conseqüències dels incendis que ha patit el massís, n'ha fet una nova versió actualitzada, "Caminant a Montserrat" (1992).

Com a bon coneixedor de la muntanya, il·lustra l'itinerari amb referències a la gran riquesa de topònims del massís, llegendes d'algunes de les agulles o comentaris d'història i de botànica, que certament enriqueixen en gran manera els objectius de l'excursió.

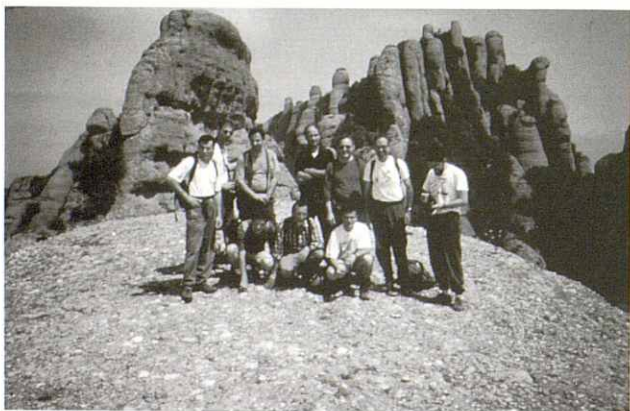
Arribats al Monestir, encara en atrevirem a abusar de la seva cordialitat demanant-li un escrit pel nostre butlletí, petició a la qual accedí amablement.

Josep Castells

Encara Montserrat...

Eren prop de les vuit del matí. El cel era mig rúfol. Potser per sort. El sol del mes de juny pot jugar males passades. Ens vàrem trobar la colla a **Can Maçana** a l'oest del massís de Montserrat. Es tracta de repetir un cop més allò que hem fet tantes vegades. Travessar tota la serralada. És una passejada sense sobresalts. No hi ha novetats. Tot és sabut. Pels indrets que es recuperen bé de l'incendi d'ara fa deu anys, a coll de **Guirló**. I corriol amunt. Entrem al massís de la **Portella**. Sempre és una sorpresa. Entrar a Montserrat per ací és com fer-ho en un pis mal arreglat: tot són agulles mal col·locades. Parada. Val la pena contemplar. Tenim el dia per endavant. No cal córrer.

Ens enfilem cap a les Agulles. És entretingut. Les roques van canviant de forma segons les nostres perspectives. Pujar una canal, baixar-ne una altra, per pujar-ne tot seguit una tercera. La vegetació, esplendorosa. Per alguna clariana podem veure les **Bessones**, i la

Companys de l'UEC de la Vall de Tenes i de l'Agrupació Excursionista de Granollers amb el P. Ramon Ribera i Mariné, monjo de Montserrat i autor de la guia excursionista "Camins i Canals de Montserrat", dalt del cim del Montgròs. Al fons: la Roca dels Llamps i els Eco. Foto: Joan Mundet

Faluga, i l'agulla de l'Arbret, i la Triroca. Hi ha noms per a tots els gustos. Els qui els van posar, s'hi van divertir, i a treure el cap per damunt de la **roca Foradada**: és un balcó damunt el Bages, llàstima de no poder veure el Canigó ni el Montsent. Un no ho pot tenir tot. Nova parada al bonic **coll de les Agulles**. El bosc menut, que creix any rera any: el lloc sempre és encantador. Fes volar la imaginació al temps que allò era una artiga. I coses més prosaiques: esmorzem.

Ara per la regió dels **Frares Encantats**. Repeteixo que no teníem cap pressa. Per la **Sense Nom** i el **pi de la Trinitat** i l'**agulla d'en Barbé**, de nou pujant canals i cornises, per baixar de bell nou. Ens equivoquem? Que no, que no, mira un senyal. Heus ací el **Lloro**, d'ací sense la forma característica, i la **Monja** i el **Bisbe**. Baixem pel pas entre el **Dit** i el **Ditet**. Ara ja pel camí normal de la **travessa**. **Pas de Príncep**, la **font de l'Esllavissada**. Algú vol aigua? És l'única font del massís que aguanta les envestides dels depredadors. Passem de llarg el coll de Port. No parem fins al **coll del Miracle**. També allà val la pena enfilarse a la roca. Una veritable miranda. La vall de Marganell apareix retallada com les corbes a nivell.

Vinga endavant. **Les Pruneres**. Ah, quina nit més maca que hi vaig passar! Baixada i el tirapits fins al **coll de les Comes**, ran del **Cilindre**, que abans s'anomenava **Cabrit**. No és que els noms antics siguin millors: el **Faraó**, la gent del país l'anomena... el **Motorista**. Baixada forta i pujada. Deixem els **Ecos**. Deixem el camí que baixa pels estimbals de sota el Montgròs. És un lloc perdedor. Quan te n'adones ja hi has baixat. El **pas de la Creu**. I aquesta roca? La **roca Plana dels Llamps** i ja som al Montgròs. I a dinar. Allà ben a la punta, que hi fa vent. Però ben compensats pel paisatge, literalment a vol d'ocell, de la sorollosa autovia de Lleida, i el Penedès i l'Anoia i el Garraf i el Montmell.

Comencem la davallada. Contemplem que la vegetació es refà de l'extrema sequera de fa dos anys. Tot amb tot l'esquelet d'una vella pinassa al **coll de Montgròs** és testimoni de la set dels vegetals. Els bonics passos entre roques i penjades cornises. La **font de Cadireta**, com sempre destrossada. Per on? Pugem el **torrent del Migdia**. I pujant i baixant; i pujant i baixant; i pujant i baixant. Per fi el **Camell de Sant Jeroni**. I més pujada, pel **camí dels Francesos** — que sí, que hi van pujar — fins a **Sant Jeroni**, l'antic emplaçament de **Santa Maria, la més alta**. Ens regalem amb la vista de Montserrat, i els seus repetidors que ara unifiquen a l'antiga **estació de l'Aeri**: és el preu de la civilització. Poca cosa més es veu. Però ja és prou bonic.

I darrera baixada. L'**ermita de Sant Jeroni**. I per on? Pel **Cavall Bernat**? Pel **torrent de Santa Maria**? No, per la **serra de les Papparres**, el camí millor. Pel peu de la **Gorra Frígia** fins al **funicular de Sant Joan**. Valents, encara. Ningú no s'hi apunta. Continuem la baixada per la pista, sí pista, vers **Sant Miquel**. Una mica més, que ja hi som.

Són quarts de cinc quan arribem al monestir. Com sempre molta gent. I pensar que en tot el dia hem trobat tres o quatre persones. És això Montserrat. Aigua per a nosaltres. Coques per a la família. La Mestressa. Sí, correm que comença a ploure.

No ha valgut la pena de vagar per aquest pis desordenat que és Montserrat? No creieu que és com passejar per la petita casa d'un amic? No hi ha sorpreses. Tot és conegut, tot és simple, però fa de bon mirar.

Ramon Ribera-Mariné